

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Αριθμός Καταλόγου: 5844

890
360

Α Ν Θ Ο Λ Ο Γ Ι Α ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΠΙΛΟΓΗ
Κ. Γ. ΚΛΑΣΙΝΗΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΦΟΙΝΙΚΙΑ

Στὸ Δροσίνη, πού τὸ πρωτάκουσε.

Μέσα σ' ἓνα περιβόλι, γύρω στὸν ἴσκιό μιᾶς
φοινικιάς, κάποια γαλανὰ λουλουδάκια, ἐδῶ
κατάβαθα, καὶ κεῖ πιὸ ἀνοιχτά, μιλούσανε.
Πέρασ' ἓνας ποιητής, (πού πέθανε τώρα),
καὶ ρύθμισε τὸ μίλημά τους ἔτσι:

ὦ Φοινικιά, μᾶς ἔρριξεν ἐδῶ ἓνα χέρι:
τὸ χέρι τῷβαλε καταραμένη Μοῖρα:
τὸ πήγε νοῦς καλοπροαίρετος; Ποιὸς ξέρει!
Ἄπὸ ἐνὸς ὕπνου κάτου τὸν καταποτήρα
ποιὰ ὄρμη μᾶς ἄδραξε καὶ ποιὸς μᾶς ἔχει φέρει;
Τάχ' ἀπὸ χαλαστή γιὰ τάχ' ἀπὸ σωτήρα:
Νά μας ἀσάλευτα στὸν ἴσκιό σου ἀποκάτου·
ὁ ἴσκιός σου εἶναι τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου;

Τὰ καταγόνιαζε ὅλα γύρω τὸ λιοπύρι,
ἐδῶ κ' ἐκεῖ ψάχνανε λαίμαργες ἀκρίδες,
κ' ἤρθε βροχή· καὶ τ' ἄνθια, πού εἶχαν ἀχνογύρει,
ξυπνοῦνε καὶ ποτίζονται δροσοσταλίδες·
κ' ὕστερ' ἀκόμα πιὸ γλαυκὸ τὸ πανηγύρι
τοῦ ξάστερου οὐρανοῦ ξαναρχισμένο τὸ εἶδες·
τρικυμιστὴ μόνο ἢ κορφὴ σου ἀνάρια ἀνάρια
σταλοβολαεὶ ἀδρὰ βροχομαργαριτάρια.

Λαμποκοπάει ανάσταση τὸ περιβόλι,
 κάθε πουλί ὄνειρεύεται πὼς εἶναι ἀηδόνι,
 μονάχα πέφτει ἀπὸ τὰ ὕψη σου σὰ βόλι
 τὸ μαργαριταρένιο σπάλαμα, καὶ —ὦ πόνοι!—
 ὄλων κορώννα τοὺς φορεῖ τὸ ὄροσοβόλι,
 ὄλα τὸ γάργαρο νερὸ τὰ μπαλσαμώνει
 γιατί σ' ἐμᾶς ἡ θεία τῶν ὄλων καλωσύνη
 γίνεται λάβωμα κι ἀρρώστια καὶ καμίνι;

Πόσο σκληρὰ χτυπάει τὸ βόλι τὸ δικό σου!
 Κανέν' αὐτὶ ψηλά, κανένα μάτι ἐμπρός μας.
 Ζοῦμε στὸν ἴσκιό σου, ἓνας κόσμος ὁ κορμός σου,
 τὸ στέμμα σου οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα· ὁ οὐρανὸς μας.
 Θεὸς ἀλύπητος ἀν εἶσαι, φανερώσου.
 Ἄν ὄχι, γένεψε μας, καὶ μιὰ γαλήνη δός μας,
 καὶ μὴ σκοτώνης μας ἀγάλια ἀγάλια, ἦ δράμε
 καὶ ρίξε μας νεροποντὴ μὲ μιᾶς νὰ πᾶμε!

Σὰν πληρωμὴ εἶν' ὁ πόνος μας καὶ σὰ βρετήχι,
 τῆς ἀρμονίας μᾶς σφράγισεν ἡ χρυσὴ βούλλα,
 ἐνῶ μᾶς γγίζει ὁ Χάρος, μᾶς θεριεύει ἡ Νίκη,
 τρέμομε, χαῖρε, τοῦ ρυθμοῦ ἱερῆ τρεμούλα!
 Καταχωμένο ἀνήλιαγο ζῆ τὸ σκουλήχι
 γιὰ νὰ χαρῆ μεταξοφτέρουγη ψυχούλα
 μιὰν ὥρα τὴν ὡραία ζωὴ, καὶ νὰ πεθάνη. —
 — Τὸ χάσμα τῆς πληγῆς γίνεται συντριβάνι.

Τὰ σταγυτερά, τὰ διάφανα, τὰ χίλια μύρια
 πράσινα, τ' ἀναβρύσματα· καὶ τὰ μαμουῖδια
 καὶ τὰ δετὰ τῆς γῆς· τ' ἀνάερα τρεχαντήρια,
 τὰ σκουληκάκια, οἱ μέλισσες, τὰ πεταλούδια,
 λουλούδια, ὦ δυσκοπότηρα καὶ θυματήρια!
 Χάϊδια τῆς γλότης, παντοῦ φιλιὰ, τοῦ μούσκλου χνούδια,
 τοῦ κάτου κόσμου ἀχός, αἰθέρια μαντολίνα·
 στὰ φύλλα μιὰ λαχτάρα, λίγωμα στὰ κρίνα!

Ἄνθια, ὅσα ξέρετε, δὲν ξέρουν τὰ τρυγόνια,
 ὠραίων ἐρώτων εἶσ' ἔσεῖς τὰ διαλεμένα,
 σαλέματα, φιλιὰ, ταιριάσματα στὰ κλώνια,
 μιᾶς πλάσσης εἶναι αὐγὴ τοῦ καθενός ἢ γέννα·
 τῆς ἠδονῆς καὶ τῆς χαρᾶς τὰ παναιώνια
 τὰ ξέρετε, ὦ λιγύζωα σεῖς καὶ ὦ δακρυσμένα!
 Ἐμεῖς, —ὦ τὰ χρυσὰ τῆς ρίζας σου πλεμάτια!—
 μοιάσαμε τὰ στοχαστικὰ καὶ τ' αὔλα μάτια.

Ἄς εἶσ' ἔσεῖς, ἄπλεροι ἀνθοί, μεστὰ ἀνθοκλάδια,
 ἀπὸ τὰ χρυσιολούλουδα ὡς τὰ χαμομήλια,
 σὰν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ σὰν πετράδια,
 σὰν τὰ παρθένα μάγουλα καὶ σὰν τὰ χεῖλια,
 σὰ χέρια ἄς γλυκανοίγεστε, γιομάτα ἢ ἄδεια,
 χαράματα κι ἄς εἶστε αὐγῆς, βραδιοῦ καντήλια,
 τῆς νεράιδας ὀροσιᾶς ἄς εἶστε τὰ παλάτια·
 τὰ μάτια εἴμαστ' ἔμεῖς, εἴμαστ' ἔμεῖς τὰ μάτια.

Σ' ἐμᾶς, μικρά, κόσμο ξανοίγετε μεγάλο,
 και σύγνεφ' ἀπὸ ἔγνοιες και καημούς λαγκάδια,
 και τ' οὐρανοῦ τ' ἀσάλευτο σ' ἐμᾶς, τὸ σάλο
 τοῦ πέλαου γύρω στὰ καράβια πρὸς τὰ βράδια,
 τὸ δάκρυ ἀκύλιστο, κι ἀξήγητο κάτι ἄλλο...
 Ποιᾶς φυλακῆς νᾶμαστ' ἐμεῖς τὰ συγγενάδια:
 Ἦρθε και κλειστή μέσα μας, —ποιὸς νὰ πιστέψη!—
 μιὰ κολασμένη και μιὰ θεῖα· ἡ Σκέψη, ἡ Σκέψη!

Τ' ἀνάστημα ἔχετε, τὸ παίξιμο, τὸ νάζι,
 και κάποιο ἀμίλητο περήφανο καμάρι,
 και κάποιο μάγεμα πού ρίχνεται κι ἀρπάζει,
 κι ἀπ' τὴν πρωτόπλαστη ὁμορφάδα ἔχετε πάρει.
 Σὰν εἰδῶλα χλωμὰ σᾶς δείχνει τὸ μαράζι,
 και τὸ πουλί σᾶς δίνει κάποτε τὴ χάρη,
 και τὸν ἀέρα μιὰ νεράιδα ἀνεμοπόδα,
 ὦ μὲ τὰ μύρια θεῖα χαμογέλια, ὦ ρόδα!

Τὸ πρόσταξε θεὸς Ἀπρίλης ἀνθομάλλης·
 — ὦ μοσκοβόλισμα, ἄλλαξε και λάμψη γίνε!
 Γιὰ τοῦτο ἀμύριστα εἰστε, ρόδα τῆς Βεγγάλης,
 ὅλων τῶν ἄλλων ἢ εὐωδιὰ σ' ἐσᾶς φῶς εἶναι.
 Κ' ἐσὺ πού στέκεις, τῶν ἀνθῶν ὡς νά εἶσαι ὁ κράλης,
 ἀπὸ ποιὸν κόσμο παραστράτισες, ὦ κρίνε;
 Ἄπὸ τῆς εὐωδιᾶς τὴ μάννα, ἀπὸ τ' ἀστέρι
 τὸ πιὸ λευκόν:
 ὦ Φοινικιά, κ' ἐμεῖς; Ποιὸς ξέρει!

Τῆς εὐωδιᾶς αἰθεροπόταμο, κρατήσου·
 δὲν ἔτρεξες, δὲν πότισες τὴν ἀνθησὴ μας·
 τῆς εὐωδιᾶς εἶπαμε: πάψε τὴν ὄρμή σου,
 μὴ χύνεσαι ἀπὸ μᾶς, μὴ γίνεσαι πνοή μας,
 βυθίσου μέσ' στὰ φυλλοκάρδια μας, καὶ κλείσου
 ἀκάτεχη ἀπ' τὸ μύρισμα, μέσ' στὴν ψυχὴ μας·
 ψάξε νὰ βρῆς τὴ σκέψη μας, καὶ ὁμάδι ζήσε.
 Ἄς εἶναι ἡ μέλισσα, κ' ἐσὺ τὸ μέλι ἄς εἶσαι!

Ἄπὸ τὸ βιὸς τοῦ ἥλιου ὄλα ἀραδιάστε τα ὄξω,
 λουλούδια, ὄλα τὰ χρώματα, καὶ στολιστήτε.
 Κ' εἶπαμε στ' ἀδερφάκια μας: τὸ οὐράνιο τόξο
 φορεματάκια κάμετέ το, καὶ ντυθῆτε!
 Κ' εἶπαμε τὸ καθένα μας: «Ψυχὴ, θὰ διώξω
 κάθε λαμπράδα, μήτ' ἡ αὐγὴ, καὶ ἡ δύση μήτε·
 μοῦ φτάνει κάτι ἀπὸ τὴ θάλασσα, κι ἀκόμα
 κάτι σὰ γέλιο, ποὺ γελά τὸ οὐράνιο στόμα!»

Σύγνεφο γίνε, μίλα μὲ τ' ἀστραποβόλι,
 κορυδαλλός, καὶ λάλησε, Πόθε μεγάλε,
 καὶ ὑψώσου πρὸς ἀστέρινο ἄλλο περιβόλι.
 Ὅλη τὴ μουσικὴ μέσ' στὴν ἀγάπη βάλε,
 καὶ βάλε τῶν παιδιῶν τὴν ἀθωότητα ὄλη,
 καὶ βάλε κι ὄλη σου τὴν ὁμορφιά, καὶ πάλε
 θᾶχης τὸν ἴσκιό τῆς ἀγάπης· ὄχι ἐκείνη·
 ἐκείνη λάμπει, καίει, φωτίζει καὶ δὲ σβῆνει!

Ἄπο μιὰ τρίδιπλη ψυχὴ τὸ περιβόλι,
 συρτῆ καὶ ριζωτῆ καὶ φτερωμένη, πλέκει
 τὸ εἶναι· ἡ κάμπια ὀλόβαθα χτίζει μιὰ πόλη,
 καὶ τὸ πουλὶ χτίζει ἕναν ἔρωτα παρέκει
 πρὸς τὸν αἰθέρα· καὶ ἡ χλωράδα γύρω σου ὅλη
 δὲν ἔχει νόημα, δὲν ὑπάρχει, ἢ γιὰ νὰ στέκη
 καὶ νὰ εἶναι, ἀκροπρεπίδι σου, στὴ δούλεψή σου·
 ὦ! πῶς ὑψώνεται στὸν ἥλιο τὸ κορμί σου!

Δὲ σταματᾷει κισσός, δὲν κόβει παρακλάδι
 τοῦ κορμοῦ σου χυτῆ κ' ἐλεύτερη τῆ γύμνια·
 ὅμως, γυμνή, μὲ ὄνειροῦφαντο μαγνάδι
 σκεπάζεις τὰ χλωρὰ τοῦ κήπου στενορρῦμα.
 Λαμποκοπᾷει τῆς βασιλείας σου σημάδι
 κορώνα ἀχτίδων ἀπὸ σμάραγδα κι ἀσήμια
 κρεμάμενη, τρεμάμενη ἀπὸ τὴν κορφὴ σου·
 ὦ! τί ρυθμὸς ποῦ κυβερνᾷει τὸ θεῖο κορμί σου!

Ἔτσι δὲν εἶναι ὠραῖο τὸ νέο κυπαρίσσι
 λιγώντας αὐροσάλευτο πρὸς τὸν αἰθέρα,
 ἔτσι δὲν εἶναι ὠραία ἡ χλοῖσμένη βρύση
 ποῦ ψέλνει σὰν ποιητῆς καὶ θρέφει σὰ μητέρα,
 ἔτσι δὲν εἶν' ἡ ἀνατολή, δὲν εἶναι ἡ δύση·
 ἀπ' τὴν κορφὴ σου κρέμεται ἄλλου κόσμου μέρα·
 ἔτσι ὁμορφὴ δὲν εἶν' ἡ ἀναπαμένη λίμνη·
 στὰ πόδια σου οἱ θεοὶ κ' οἱ θεολάλητοι ὕμνοι!

Ἄγγελου φάντασμα στὴ σκῆτη τοῦ ἐρημίτη,
 στῆς νύχτας τῆ σιωπῆ τῆς ἁρμονίας τὸ στόμα,
 ἢ σκέψη, ἐκεῖ ποῦ πρωταστράφτει στοῦ τεχνίτη
 τὸν πλατυμέτωπο οὐρανό, καὶ πρὶν ἀκόμα,
 ὄνειρο ἀσπλάβωτο κι ἀπάρθено. εὖρη σπίτι
 καὶ γίνῃ λόγος, μουσική, μάρμαρο, χρῶμα,
 σὰν τὴν ἰδέα σου δὲν εἶναι, καθὼς πέφτει
 κι ἀντιχτυπάει στοῦ λογισμοῦ μας τὸν καθρέφτη.

Μέσα σου ρέει τὸ διάφανο, τ' ἀθάνατο αἷμα,
 ἢ ὁ χυμὸς ὁ ἀνήμερος νὰ σὲ ξυπνήσῃ
 ἀπὸ 'ναν ὕπνο δίχως μίλημα καὶ βλέμμα
 σὲ μιᾶς ἀθόλωτης ζωῆς τ' ὠραῖο μεθύσι;
 Τὸ στέμμα τῆς κορφῆς σου εἶν' ἓνα ξένο φέμα
 ἢ τὰ μαλλιά σου, ποῦ ἡ πνοὴ σὰν τὰ χτυπήσῃ,
 γίνονται λύρες γιὰ νὰ εἰποῦν ὀλόγουρά σου
 τὴ συμφωνία τῶν ὄλων καὶ τῆς ὁμορφιάς σου;

Μήτε κλαδιά, μήτε μαλλιά. Φτερά εἶν' ἐκεῖνα,
 καὶ δοκιμάζεις τα καὶ τὰ τρεμοσαλεύεις.
 Φτερά; δὲν εἶναι, γίνονται· σὲ τρώει μιὰ πείνα,
 καὶ σὲ μιὰ πλάσῃ ἀνώτερη νᾶμπης παλεύεις.
 Μιὰ Πολιτεία, μιὰν ἡλιοστάλαχτην Ἀθήνα
 δεξιά, ζερβά, μακριά, στὰ ὕψη, ὅλο γυρεύεις,
 καὶ στέκεσαι νὰ φύγῃς πρὸς τὰ μισουράνια
 πετώντας μὲ τοὺς κύκνους καὶ μὲ τὰ γεράνια.

Λείψανο είσαι από νεκρό μεγάλο αιώνα.
 Ζωής, πού γίνεται, είσαι ή πρώτη όροσεράδα:
 Πότε από μέσα σου κοιτάει, τραβάει άγώνα
 για να χυθη στο φως μια νύφη Ἐμαδρυάδα,
 πότε σαν τελευταία υψώνεται κολώνα
 ναού, πού κάποιτ' έστεκε σε μιαν Ἑλλάδα.
 Τέλος ή αρχή, βραδιά ή πρωί, σε δένει κάτι
 με τους όρίζοντες πού χάνεται το μάτι.

Ώσαννά χύνουν οι βλαστοί σου και τα βάγια
 και το βασιλικό ωσαννά τ' ανástημά σου
 προς άγνωστου θεού διαβατικού τα μάγια,
 φανερωμένου πρώτα πρώτα στη ματιά σου.
 Ἐσύ ωσαννά, ωσαννά αποκρίνονται τα πλάγια.
 Ὡ! ποιά τα όράματα και ποιά τα μυστικά σου;
 Σφάζει τα λυγερά λουλούδια και τα φύλλα
 από καινούριους ουρανούς ανατριγίλα.

Κ' έμεις; Ἦρθε ως έμας το μακρινό πουλάκι,
 τ' άγεράκι μάς άγγιξε με τα φτερά του,
 και κοντοστάθηκε το βιαστικό το ρυάκι,
 και το παιδι μάς έρριξε τ' ανάβλεμμά του,
 και το περήφανο μάς έγνεψε ζαμπάκι,
 και το φεγγάρι ήρθε για μάς ως εδώ κάτω,
 κ' είδε καθείς τ' απόξω μας, κανείς τα βάθη;
 ό κόσμος γλίστρησεν άπάνω μας κ' έχάθη.

Πορτοκαλλάνθια, τί σᾶς ρώτησαν τ' ἀηδόνια;
 Ὁ τζιτζικας τί θέλει ἀπὸ τὰ μεσημέρια;
 Κι ὅσα βογγοῦνε σὰν ἀπὸ τὰ καταχθόνια,
 κι ὅσα ἀνεβαίνουνε τραγούδια πρὸς τ' ἀστέρια,
 τοῦ σαρακιοῦ ἢ φωνή, τ' ἀνήσυχα τριζόνια,
 τ' ἀρώματα, οἱ πνοές, τὰ ἔρμα καὶ τὰ ταίρια,
 ὅσα πετοῦνε, σέρνονται, λιγιένται, σκύβουν,
 κάτι γνωρίζουνε γιὰ σέ καὶ μᾶς τὸ κρύβουν.

Μέσα μας μιὰ ψυχὴ ἀπὸ μπύρα κι ἀπὸ πίσσα
 τὸ πονηρὸ γιὰ σέ στὸ λογισμό μας βάζει.
 Στὴ νυχτερίδα ὄλο γιὰ σέ μιλοῦσε ἡ χίσσα,
 κ' ἡ ἀκρίδα τὸ παινεύτηκε μ' ἔσέ πὼς μοιάζει,
 κ' ἡ σφήκα ἠῦρε χαρὰ στὴ σκέπη σου περίσσα,
 κι ὁ νυχτοκόρακας μ' ἔσένα ἀναγαλλιάζει·
 μιὰ πλάση — Ἐσύ, ποῦ ἀτάραχη τραβάς πρὸς τ' ἄσπρα,
 παραμονεύει σε κακὴ κι ἀναγελάστρα!

ὦ φουσημένη ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ πεύκου, Ὦ γεία!
 Πατάς, παντοῦ οἱ καρποὶ στ' ἀγκάθια, στὰ τριφύλλια,
 κυλᾶς μὲ τὰ νερά, καὶ λάμπουν τὰ στοιχεῖα,
 γιὰ τ' ἄδολο κρασί τρυγᾶς τὰ ὠραῖα σταφύλια,
 ὅπου σταθῆς, θ' ἀναστηθῆ μιὰ πολιτεία,
 πάντα ὁ μαστός σου γάλα ρέει, ὄροσιὰ τὰ χεῖλια.
 Ὦ μάννα στρογγυλὴ καὶ καρπερὴ καὶ ἀκέρια,
 μᾶς λυών' ἡ ἀρρώστια· μοιάσαμε τὰ νεκροκέρια.

Κλαδιά, μαλλιά, φτερά. Ίσκιои, πού ή θεία της χάρη
 παίξει κι απλώνει, πρώτε, δεύτερε και τρίτε,
 από τό στοιχωμένο τό σκληρό φεγγάρι
 —μήτε κλαδιά, μήτε μαλλιά, και φτερά μήτε!—
 Προφές μιάν ὄψη τέταρτην εἶχατε πάρει·
 σπαθιά! και καρτερούσατε για νά χυθῆτε.
 Νυχτοπετούσα πεταλούδα, ἔλεος κάμε·
 ἀπάνω στά φτερά σου πάρε μας νά πᾶμε!

Ἡ ἀρρώστια μᾶς τυράγνησε μέ τήν ἀγρύπνια,
 ὦ Φοινικιά, και σέ εἶδαμε νά κρυφογέρνης,
 οἱ ὄρακοντιές, τὰ σκυλοβότανα, ὅλα ξύπνια,
 νύχτα εἶταν, ἄμοιαστο χορὸ μ' αὐτὰ νά σέρνης,
 και σ' εἶδαμε ὄνειρο βαρὺ στά πρωτούπνια
 μέ φλόμους και μέ χαμαιλιούς νά παραδέρνης,
 και γύρω σ' ἐπνιγαν ἀζώηρων περιβόλια,
 κι ἀπό σκληρὲς ἀλῶες λαὸς κι ἀπό τριβόλια.

Κ' εἶσουνα, τῆς ζωῆς ὡς νά ζητοῦσες φόρο
 αἵματοπότιστο, κι ὀλάγια ἀντιχτύπα
 πείνα στό εἶναι σου, και κάποιο σαρκόβορο
 ἡῦρε σ' ἐσέ και φώλιασε, κ' ἔσκαψε τρύπα,
 κ' ἔγινε σπήλαιο τό κορμί τό φτεροφόρο,
 και τῆς κορφῆς σου για κορφῆ φόρεσες γύπα·
 σὰ φλόγες και σὰν κύματα και σὰ λεπίδια
 συρμένα ἀπό τῆ ρίζα ὡς τήν κορφῆ σου φῖδια.

Ποιὸς τὸ στοχάστηκε, ποιᾶς Μοίρας εἶναι τάμα,
 ἀπὸ τὰ κακομύριστα καὶ τ' ἀπορρίμια
 νὰ ὑψώνονται τὰ ὀλόχλωρα, καὶ ἀγνὸ τὸ θάμα
 τοῦ Μάη κι Ἀπρίλη ἀπ' τὴν ἀκάθαρτην ἀσκήμια:
 Γι' αὐτὸ γαλάζια μέσα μας καὶ μαῦρα ἀντάμα,
 καὶ στὴν ψυχὴ μας ὠκεανοὶ καὶ στενορρύμια,
 κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ νοῦς μὲ τὰ ὑπέρτατα παλεύει,
 κάτι πανάθλιο μᾶς κρατεῖ καὶ μᾶς μολεύει.

Ἦλιε, τὰ μαῦρα ὀνειράτα πάρ' τα καὶ πνίγ' τα.
 Θολοὶ εἶν' ἀγνοί, κ' εἶναι κακόπραγα τελώνια.
 Θρέψε τὰ ὠραῖα καὶ τ' ἀγαθὰ, τὰ πάντα δεῖχ' τα,
 σὰν ἀχτιδοπαιξίματα καὶ σὰν ἀηδόνια.
 Κ' ἐσύ, φεγγάρι, ξάπλωσε στὴν ἄγρια νύχτα
 διάφανη σκέπη ἀπὸ καρδιὰ καὶ ψυχοπόνια,
 τῆς Καλλονῆς παντοῦ κυμάτισε, ὦ πορφύρα,
 κ' ἢ πλάσῃ ἄς γίνῃ ἀγάπη κι ἄς χτυπᾷ σὰ λύρα!

Ξημέρωσε. Τὸ φῶς χίλια σοῦ σπέρνει μάτια,
 γιὰ ν' ἀγκαλιάζῃς τὰ βουνὰ καὶ τὰ ρουμάνια,
 στὰ δέντρα τὶς φωλιές, στὶς χῶρες τὰ παλάτια,
 καὶ τὰ καράβια στ' ἀνοιχτὰ καὶ στὰ λιμάνια.
 Τὴ νύχτα ὠραῖα ξωπικὰ σὲ ἀχτιδῶν ἄτια
 νὰ σὲ δουλέψουν ἔρχονται ἀπὸ τὰ οὐράνια.
 Χέρια φυτρώνει ἢ λεύκα καὶ στ' ἀπλώνει πλείσια·
 σὲ ναναρίζουν ἤσυχα τὰ κυπαρίσσια.

Μιλᾶς με τὸν αἰτὸ καὶ με τὸν πελεκάνο,
 ρουφᾶς τῆ μουσικῆ τοῦ κόσμου στάλα στάλα,
 βλέπεις τὰ μακρινά, τὰ γύρω καὶ τ' ἀπάνω,
 τ' ἀπέραντα καὶ τ' ἄπιαστα καὶ τὰ μεγάλα,
 ἀνταποκρίνεσαι με κάθε ἀεροπλάνο,
 με ἀχτίδες, με φτερά, με τὴν παγκόσμια σκάλα.
 Κ' ἐμεῖς γυρτὰ στὴ γῆ, δαρμέν' ἀπὸ μιὰ λύπη,
 ἀκούσαμε τῆς γῆς τὸ μέγα καρδιοχτύπι.

Ἀκούσαμε τῆς γῆς τὸ μέγα καρδιοχτύπι.
 Νέο τραγούδι ἀφάνταστο πού δὲν εἰπώθη,
 ἦχος πού τίποτ' ἀπὸ μέσα του δὲ λείπει
 μέσα του ρυάζεται ἄγγελος πού κεραυνώθη,
 κι ὄλοι γλυκανασαίνουνε τ' Ἀπρίλη οἱ κῆποι
 κρυφοὶ ἀναπάντεχοι μέσα του κλαῖνε πόθοι,
 καὶ τρίζει μιὰ φωτιά, πού κόσμους θὰ χαλάη
 κάτω πού μένει ἀξήγητο καὶ σὲ περνάει!

Πές μας τῆ φωτερῆ τ' ἀέρινου ἱστορία.
 τοῦ μαύρου θὰ σοῦ ποῦμ' ἐμεῖς τὸ συναξάρι,
 κ' ἔλα νὰ τὰ ταιριάσουμε τὰ δυὸ στοιχεῖα,
 τῆ δύναμή σου ἐσὺ με τῆ δική μας χάρη.
 Στ' ἄφαντα, στὰ μικρά, στ' ἀνήλιαγα, στὰ κρύα
 ζοῦν ἓνας κόσμος δουλευτάδες καὶ κουρσάροι,
 κ' ἔχουν οἱ δρόμοι καὶ τὰ ἔργα τους καὶ οἱ μέρες
 κι ὅσα δὲν ἔχουν τῶν ἀπέραντων οἱ αἰθέρες.

Τὴ ζωὴ του μᾶς εἶπε τὸ μελισσολόι
 κι ἄστραψαν ὡς ἐμᾶς καινούρια σοφὰ νιάτα·
 θάματ' ἀνυποψίαστα σκεπάζ' ἡ χλόη,
 στὸ πλάϊ μας τὸ μυρμήγκι ἀνοίγει βαθιὰ στράτα,
 μιὰ σαύρα ἀργοσυρμένη μέσ' ἀπὸ κατώι,
 χωρῶν, ἔθνῶν, τεχνῶν ἔφερ' ἐδῶ μαντάτα.
 Μιὰ πεταλούδα, πού ἔτρεχε γιὰ νὰ παντρέψῃ
 τὰ λουλουδάκια, μᾶς ἐπλάτυνε τὴ σκέψῃ.

Ἄπάντρευτη, ἄκαρπη, κι ἀξήγητη και ὠραία!
 Παράξενη εἶταν ὦρα, ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ;
 Βουλήθη ὁ θεῖος κόσμος, κ' ἐγένεν Ἰδέα,
 καὶ στὴ δική μας φανερώθηκε τὴ σκέψῃ.
 Τώρα σ' αἰνίγματα καὶ σὲ σκοτάδια νέα
 εἶν' ἔτοιμη ἡ ζωούλα μας γιὰ νὰ μισέψῃ.
 — ὦ Φοινικιά, ἀποκρίσου· νά! φυλάει καρτέρι,
 πρὶν πῆς τὸ λόγο τὸν ὑπέρτατο, ἓνα χέρι.

ὦ Φοινικιά, μᾶς ἔσπειρεν ἐδῶ ἓνα χέρι,
 καὶ θὰ ξαναπλωθῇ, καὶ θὰ μᾶς ξερριζώσῃ,
 καὶ θὰ πεθάνουμε· τὸ κῆμα καὶ τ' ἀγέρι
 καὶ τὸ νερὸ ἀνελεήμονα θὰ μᾶς σαρώσῃ,
 καὶ δὲ θὰ κλάψῃ μας τ' ὀλόανθο καλοκαίρι,
 κ' ἡ πλατιά πλάσῃ τὸ χαμό μας δὲ θὰ νιώσῃ,
 καὶ κάτου ἀπὸ τοῦ ἰσχιου σου τὰ μάγια πάλι
 θ' ἀναστηθῇ μοσκόπνοη μιὰ βλάστηση ἄλλη.

Και μήτε θά βρεθῆ για μᾶς κανένα μνημα
τοῦ διάβα μας τὸ φάντασμα νὰ συγκρατήσῃ·
μονάχα ὀλόφωτο τριγύρω σου ἓνα ντύμα
μὲ νέα μιὰ λάμψη ἀχάλαστη θά σὲ στολίσῃ,
καὶ θά εἶναι ἡ σκέψη μας κι ὁ λόγος μας καὶ ἡ ρίμα.
Καὶ θὰ φανῆς ἐσὺ στὴν ξαφνισμένη χτίσι
σὰν ἓνα χρυσοπράσινο καινούριο ἀστέρι.
Καὶ μήτ' ἐσύ, μήτε κανεὶς δὲ θά μᾶς ξέρῃ...

1900.